

במדינה

(המשך מעמוד 23)

אמח של מול אינה מוכנה להתערב בחיי בתה. אין היא מאמינה שדני מכר נשק לערבים, אך היא טוענת שהוא מכר את נישמתו לפנתרים.

מספרת האם: "הוא תמיד נתן לנו כסף, עזר לנו. מאז שבעלי נפטר, לפני שביעה חודשים, היה בא פה עם מול כמה שיותר."

"אני לא יודעת. לא מאמינה. הוא דיבר עם מול פעמיים בטלפון. אמר יתחבב מיכתב."

"אני אף פעם לא התערבתי בחיים של הבת שלי. לא בענייני המישהו ולא בענייני הפנתרים. לפני כמה ימים התחתנה הבת שלי השנייה, מרים. זה היה אצל לא חתונה."

אמה של מול היא אשה חשדנית ביותר. היא מספרת שמול נסעה לבארשבע כדי להירגע מהפרשה, אך בטרם הספיקה לסיים את המישפט הופיעה מול בפתח הבית הירוק שבשולי הכביש לאשדוד.

מול אינה מדברת עם עיתונאים. פניה הנאים מתמלאים חימה: "לא מעניין אותי דני, ולא מעניין אותי שום דבר. אני לא מדברת עם אף אחד. תעזבו אותי לחיות, ותעזבו אותו לחיות. אם יקרה לו משהו, אני אהרוג מישהו! תדברו עם העורך דין שלי. לי נמאס! אם לא תסתלקו, אני אקרא למישהו". היא צועקת ומרימת את ידה באיום. תופסת את אמה, הורסת אותה אל תוך הבית, וטורקת את הדלת.

אנחנו

נתנקם בך!

וכבי שמש, שותפו של דני סעיל באירגון הכוח המהפכני השחור, נמצא

(המשך מעמוד 18)

השבוע פורסמו "נאמני מועצת רצ" ביר לוי-דעת. בו קראו 35 אלף בוחרים רצ" להישאר צמודים למעשה הבחירות של רצ" ולא להצטרף ליעד. הם קראו להקמת "תנו" עת-מרכז ליברלית חדשה" עם שינוי ול"ע, ולפתחת מאבק ציבורי לקבלת חלק "מכס" פי המימון המפלגתי שניתנו לתנועה לזכויות האזרח. ולא למפלגת יעד."

בקופת רצ" שבה שולטת שולמית אלוני, הצטברו מאות אלפי לירות מן המימון ה"מיפלגתי". לסכום זה מצטרפות בכל חודש 50 אלף לירות נוספות מקופת-המדינה — אך סכום זה שייך, בהתאם לחוק, לשלושה חבריה-הכנסת, והם יכולים לעשות בו כאוות" נפשם. לטענת רון רוזניק, אין שום פיקוח רציני על כספים אלה.

"ספרדים מיקצועיים". הפילוג ברצ" היה רק אחד מסדרה.

באותה שעה עצמה פרשה קבוצת-חברים מתנועת-שינוי, כדי להצטרף ליעד. פורשי רצ" ופורשי שינוי, שניהם מבין המייסדים של התנועות, נפגשו כאילו במחצית הדרך — אלה הלכו משינוי לרצ" ואלה פרשו מרצ" וקראו לאיחוד עם שינוי. שינוי עצ" מה פירסמה גילוי-דעת נזעם נגד פורשיה, שהיה בעקשין התקפה על יעד, אותה מש" דלת שינוי להכתים כ"שמאלנית".

באותה שעה התחולל פילוג-נוסף גם ב"חוג לליבון", קבוצה של אינטלקטואלים מאנשי-מפא"י שרובם הצטרפו ליעד, ומי" עוטם נשארו במפלגת-העבודה. היה זה אישור לכלל הישראלי הוותיק: כל איחוד גורם, קודם-כל, לפילוג.

המיפלגה החדשה עצמה קיימה בינתיים את כינוסה באווירה של התרוממות-הרוח

כזה! נזעק השבוע האלוף (מיל.) מאיר עמית בארצות-הברית.

אש"ף? הם דחיקה! יעקובי הת" רגז מפני שפורסם בארץ, כי הוא הביע את הסכמתו להיפגש עם אש"ף. עמית נחרד מפני שפורסם כאילו אמר שלמען שלום-אמת הוא מוכן לחזור לגבולות ה-4 ביוני.

שתי האמירות הן סממנות למי שרוצה לעשות קאריירה בצמרת הנוכחית בישראל. בעוד אנשי-ימין מובהקים, כמו עזר וייצמן ואריק שרון, אינם מביעים כל התנגדות להידברות עם אש"ף (אך מציגים תוכניות שאינן יכולות להתקבל על דעתם של פלס"טינים), נחרדים היונים הרישמיים מעצם המחשבה הזאת. השבוע, כאשר הוזמן ה"פרופסור שימרון שמיר, הידוע כינוה, להש"תתף בסמינר מטעם האו"ם בהשתתפות נציג אש"ף, מיהר להכריז בקול רם מאד שהוא מסרב להיפגש עם הפלסטיני.

מכאן הכחשתו של יעקובי, הוא טען, שהביע רק הבנה לעניין הפלסטיני, אך שלל בפירוש את אש"ף.

באחרית הימים, דומה היה גורלו של עמית.

בשבוע שעבר נפגש יצחק רבין עם קבוצת אקדמאים בירושלים, סתת את השיחה באומרו, שאין לו מה לדבר עם מי שמוכן לחזור לגבולות ה-4 ביוני, והוא מוכן להת" ווכח רק עם מי שרוצה בגבולות חדשים. כלומר: רק מי שרוצה בסיפוח כלשהו, גדול או קטן, הוא בר-שיחה לראש-הממשלה. על סמך עיקרון זה נשלחים אנשי ארץ-ישראל השלימה בסיטונות לאמריקה, כשלי" חריגה רישמיים של המדינה. מנחם בגין, הוזג המר ובן-מאיר ("סמי וסור") עזר וייצמן ואחרים נשלחים או מתקבלים כאנשי ההסברה הרישמיים.

משום-מה מיהר עמית להסביר שלא הת" כוון לשלום בזמנו, אלא רק ל"אחרית ה" ימים", כאשר ישרור בין ישראל והערבים מצב כמו "בין צרפת ולוקסמבורג", וגם אז לא לגבולות ה-4 ביוני, אלא למשהו אחר. כך הציל את נפשו.

"לא הובנתי כראוי". מקור התופעה פשוט לגמרי. אדם סביר אינו יכול כיום להופיע בציבור אמריקאי רציני ולדגול ב"סיפוח שטחים או בשלילת מו"מ עם אש"ף. בעומדם באש הצולבת של שואלים אינט"ליגנטיים, נאלצים המסבירים להכיר בקיום אש"ף ולדגול בהחזרת השטחים המוחזקים. לרוב המסבירים נדמה כי אמירות אלה יכולות להישאר מוגבלות למקום, ולהישכח. אולם העולם הוא קטן, והתיקשורת בו מהי"רה. הדברים מגיעים מייד ארצה, מתפרס"מים ברבים, לתדהמתם של המסבירים עצ"מם. שאין להם אומץ-הלב להיאבק על דיי"עוניהם בבית.

השבוע התלוצצו בירושלים כי כל מסביר ישראלי הנשלח עליידי הממשלה או הסוכ"נות לחו"ל יקבל במטוס, בדרך חזרה, טר"פס משוכלל, שאותו יתבקש למלא ולמסור לעיתונאים בלוד. בטופס יהיה רשום: "הריני מזהיר בזה, שלא אמרתי...".

"לא הובנתי כראוי בנוגע ל...".

"התכוונתי לומר ש...".

"דעתי האמיתית היא ההיפך ממה שפור"סם בשמי".

מישפט

איפה הצדק?

המחרד שי המערכת המישפטית

עודה בחומרתו

עז מחרד המערכת הצבאית

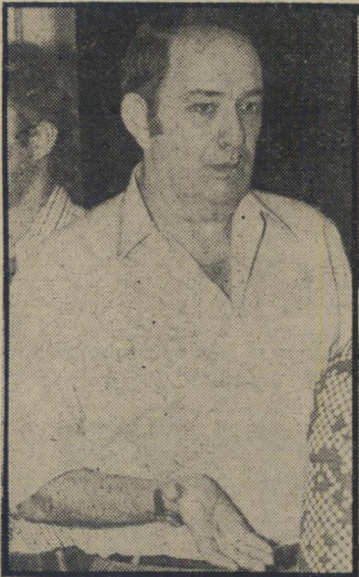
"לו הייתי אורח הנוזק לבתי-המישפט ונתקל בתופעות כאלה, חורשות על בשרי, נדמה לי שהייתי מתקומם בכל ליבי, צועק עד לב השמיים ועושה כל שניתן כדי לעור"ר את דעת-הקהל נגד הסדר הקלוקל הזה". אישום חמור זה נגד המערכת המישפטית של ישראל הושמע מפיו של שופט בית-המישפט העליון צבי ברנזון. אולם ברנזון אינו אורח הנוזק לבתי-המישפט. משום כך הוא מחריש. השבוע הושמעה זעקתו מפי אורח אחר.

היה זה העיתונאי נתן דונביץ' שיצא במתיקפה חסרת תקדים בחרישותה כלפי מוסדות הצדק בישראל. טען דונביץ', 48, ליליד תל-אביב, בעל-טור בעיתון הארץ ותוכנית רדיו בגלי-צה"ל: "מערכת עשית הצדק ואכיפתו היא אחד מעמודי התווך של

המדינה. אולי העמוד בה"א הידיעה. מה תועלתו של צבא משובת שיגן על גבולותיה של מדינה נירקבת ומידרדרת? ...ועמוד התווך הזה של החברה הישרא"לית סדוק."

שנים רבות של מעקב אחרי מישפטים בבתי-מישפט בדרגות השונות הביאו את דונביץ' למסקנה עגומה: סחבת, רשלנות, עיגול-ידין, עיוותי-דין, איפה ואיפה, צדק אחד לעשירים וצדק אחד לעניים, מוגבלות של שופטים — כל אלה הם ממאפייניה של המערכת המישפטית בישראל. וזהו אחד הגורמים לכך שבישראל שולט חוק הג'וני"גל ולא חוק המדינה.

בספר שהוציא השבוע לאור * מאשים דונביץ' את מוסדות המישפט של המדינה באחריות לאווירת ההפקרות והשחיתות ש"פשטה במדינה. אילו היתה מערכת אכי"פ

מחבר דונביץ'

שיטה לענייני-דין

פתיחת חוקה כפי שהיא חייבת להיות, היו פני הדברים שונים."

מכונה חלודה וחורקת. בשעתו, בעת שאווירת התפקדות ציינה את חברת השפע הישראלית שלאחר מילחמת ששת-הימים, התנחמו רבים בעובדה שהתחלואים של החברה הישראלית לא דבקו בצה"ל. באה מילחמת יום-הכיפורים והפריכה הנחה זו מיטודה. אחר-כך נמצאה נחמה לפחות ב"עובדה שההשטות המישפטית בישראל היא תקינה, יעילה והוגנת.

בשורה של הדגמות, הלקוחות מתוך תיקי בתי-המישפט, מפרק נתן דונביץ' גם הנחה זו. המחדל המישפטי בתחום עשיית הצדק, הוא טוען, אינו נופל בחומרתו מהמחדל הצבאי כפי שהתגלה במלחמה האחרונה. בתי-המישפט בישראל עושים את הצדק פלסטר, לא משום שהשופטים מושחתים, אלא מפני שהמערכת המישפטית כולה לקור"יה, בלתי יעילה ובלתי מבוקרת.

הוא מספר כיצד החזיקו שופטים במגי"רה פסקי-דין במשך חודשים ושנים וגרמו בכך לעיוות הצדק. פושעים במישפט האר"ט האנזרי ביותר שבוצע בישראל הילכו חופשיים במשך שנים, משום שבתי-המיש"פט לא היה מסוגל לשפוט אותם במהירות וביעילות. מתוך פסקי-הדין היבשים ותיאור מהלך המישפטים בוקעת זעקתם של אור"חים רבים שפנו לעזרת בתי-המישפט וגואשו לבסוף מהצדק, משום שהוא איחר לבוא. "זרוע מדולדלת, מכונה חלודה וחור"קת, חותמת גומי" הם חלק מהכינויים שי"מדביך דונביץ' למוסדות המישפט.

כותב דונביץ': הסחבת הדבירה את ה"צדק, עיגול הדין הביא את עיוות הצדק. ובבית העלמין של האומה נכרה קבר נוסף לאמונת האדם בצדק. אלפים איבדו את אמונם בו, תוך שהם מצפים — עייפים, דואבים ורצוצים — להופעתו... באווירה זו של אי-אמון ביעילותה של המערכת ה"מישפטית נוצר ג'נערן לנוכלים ורמאים, נוצר שדה-מחית נרחב לשיכבה גדולה ומסוכנת של ברנשים אלימים."

* עיגול-ידין, מאת נתן דונביץ', בהוצאת פלג, 210 עמ'.

המנחם: סעיל בין ברנזון ואברג'י

טוכנות לירידה מהארץ

בעיירה שלומי. בחירת המקום היתה ביטוי לרצון הנואש להיפטר מתדמית של מיפלגה אשכנזית-בורגנית-מבוססת, לפלוש לישראל השנייה. אולם המחווה עצמה נשארה, במי"דה רבה, הסרת-תוכן: אנשי שלומי הסתכלו בבאים בסקרנות נוסח סאלח שבאתי, ואילו באלים עצמו בלט הרלב שכולו מחברת"העילית של ישראל הוותיקה.

בלית-בירור פונה יעד עכשיו לדרך ה"מפא"יית המקובלת של משיכת "ספרדים מיקצועיים", בתיקוה שיעניקו למיפלגה חזות שחומה יותר. עסקן "עיראק" כבר פרש השבוע ממפלגת-העבודה, נתקבל ב"תרועה גדולה על-ידי יעד. באותה מגמה מתנהלים גם גישושים לעבר קבוצת-העסק"נים שהשתלטה על הפנתרים השחורים. אם ייענו, צפוי גם שם פילוג.

הדרך לאיחוד רצופה, כנראה, פילוגים.

הסברה

האמת של עמית

האזנה (מיר)

הכחיש את עצמו

והציג את נפשו

"רק ילד יכול היה לחשוב שאני אמרתי דבר כזה!" זעם שרי-התחבורה גד יעקובי, בשובו לארץ מאמריקה. "הבינו אותי לא נכון! לא אמרתי דבר

עם דני בקשר מתמיד. למישרד-המוניות שבו הוא עובד הגיעה שיחת-טלפון. דני, סעיל, השהה בגרמניה אצל אחיו, היה לה"הקן. מספר שמש: "הוא מכתיש את הסי"פור. בינתיים הוא נשאר בגרמניה. הוא מכיר את הסיפורים שאפשר להושיב בן-אדם על זה שהוא לא עשה שום דבר. הוא אומר שהעניין הפלסטיני לא היה ב"ראש דאגותיו. בינתיים הוא לא יודע אם י"ח"זור לארץ. יישאר שם, כנראה, עד שית"בהרו העניינים. הוא לא ידע כלום מה"עיתונים.

"הוא סיפר לי שכמה ימים לפני שפור"סמה הודעת דובר צה"ל באו אליו מהשב. והציעו לו לעבור בשבילים. הוא שלח אותם לכל הרוחות.

"אחרי שהודעת צה"ל פורסמה, הם באו אליו שוב ואמרו לו: "אתה רואה, עכשיו לא תוכל לחזור לארץ. אלא-איסכן תשתף איתנו פעולה. הם אמרו לו: אנחנו נתנקם בך! אין לך ברירה! אתה מוכרח לעבור איתנו!"

זוהי, אם כן, גירסתו של סעיל. אך נראה שאין הוא מוכן להעמיד אותה במי"ב חן. מול הגירסה של כוחות-הביטחון שהוא שיתף פעולה עם תא פיראון שביצע פיגור"עים במדינה.

כאשר הודיע שמש לסעיל, בשעת השי"חה הטלפונית, שנמצאת במקום עיתונאית המבקשת לדבר עימו, השיב סעיל: "אני לא מוכן לדבר עם עיתונאים!"